

TORONYIRÁNY

XV. 39.

2021. szeptember 26.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 26. vasárnap

Elvándorlók és menekültek világnapja

Szeptember 29. Szent Mihály, Szent Gábor és Szent Rafael főangyalok

Október 2. Szent Őrzőangyalok

Minden körülmények között vissza kell utasítanunk a bűnt, annak minden fajtáját. (Jézus hasonlatai: kéz, láb, szem!) A bűn ugyanis nem más, mint ellentmondás Istennek, a Szentnek. A bűn elleni küzdelmet ne csak a negatív oldalról fogalmazzuk meg: mit ne tegyünk, mit nem szabad stb. A bűntől való elfordulás a lényeglátó krisztusi ember célratörő ereje. Aki tudja, miért él, az elfordul a céltól eltérítő úttól és a hamis út kísértésétől. Krisztus intése nem tilalomfák felállítása, nem bűnlajstromok felsorolása akar lenni, hanem Isten országa szentségének és tisztaságának meghirdetése.

Vannak pillanatok, amikor választanunk kell: Istennel vagy ellene akarunk-e élni. Végső soron egész életünk is nagy választás, s egyben ítélet is magunk felett. Szent Jakab apostol levele (vö. szentlecke) a döntés és a következetesség hiányát veti a gazdagok szemére. A gazdagok az „ítélet napjára” gyűjtik kincseiket. Mindnyájan az ítélet napjára készülünk, de nem mulandó javak gyűjtögetésével, hanem a bűn elvetésével és az örök értékek megbecsülésével, mert az örök célra, az örök életre törekszünk.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- 1. Szám 11,25-29** Mózes idejében Isten nem csak „intézményes” módon hív meg embereket a prófétai szolgálatra.
- 2. Jak 5,1-6** A szerző kemény szavakkal figyelmezteti a súlyos, égbe kiáltó szociális igazságtalanságokat, bűnöket elkövető, pöffeszkedő gazdagokat arra, hogy vesztükbe rohannak, mert megkerülhetetlen felelősségre vonás előtt állnak.
- 3. Mk 9,38-43.45-47-48** Jézus, a tőle látszólag független jóra törekvő emberekkel kapcsolatban mondja tanítványainak, hogy aki nincs ellenük, az velük van.

Az apostolok további nevelése

Az előző jelenethez kapcsolódik három mondássor, amelyeket János apostol Jézushoz intézett kérdése vezet be. Az első mondássor a Krisztushoz tartozás kérdéskörét tárgyalja (39-42), a második a botránkoztatásról és annak büntetéséről szól (43-49), a harmadik pedig az élethez nélkülözhetetlen sőről (50). Az egyes mondáscsoportokat nem tényleges tartalmi rokonságuk, hanem fogalmi érintkezéseik kapcsolják össze. A Jézus nevében hívők megdöbbennek azon, hogy valaki Jézus nevében csodát tesz – nélkülük. A kicsinyek botránkoztatása egyszerre utal az előző szakaszban említett gyermekekre, ugyanakkor továbbvisz a botránkozás témájához is. Végül a botránkoztató büntetése az örök tűz, amely a sóhoz hasonlóan megmutatja, mi tartós és mi nem - ugyanakkor a só a hitben kitartók példaadó életének is jelképe.

Zebedeus fia, János, kérdést intéz Jézushoz (vö. 13,3 köv.). Úgy tűnik, valaki Jézus nevét mintegy mágikus formulaként használta, mégpedig pozitív eredménnyel. János azt is elmondja, hogy a tanítványok már eljártak az ügyben, csak mintegy Jézus jóváhagyását vagy legalábbis utólagos véleményét kéri az ügyben. A kólúein – „megtilt, visszatart, akadályoz” ige a 10,14-ben is előfordul, a tanítványok ott fizikailag „távol tartják” a gyerekeket Jézustól, míg itt a szó verbális tartalmára is gondolhatunk, miszerint „megtiltották” az illetőnek, hogy eljárás módját folytassa. A 39. vers még Jézus közvetlen válasza erre a kérdésre, a 40. vers inkább általános elvként, a perspektíva közmondásszerű tárgításaként értelmezhető, a 41. pedig még távolabbra visz, s a tanítványok és környezetük kapcsolatának pozitív értékelését nyújtja. Jézus meglehetősen „toleráns” viselkedésmódot ajánl, mégpedig abban az értelemben, hogy aki megtapasztalta a „nevében”, vagyis a személyével való összeköttetésben rejlő erőt és lehetőséget, bizonyára nem fogja nyilvánosan, vallási értelemben gyalázni, vagyis „kárhozhatni” az ő személyét. A szakasz ószövetségi előzménye a Szám 11,26-29, amely Eldadnak és Medadnak a találkozás sátrától független prófétálásáról, illetve Mózes megengedő magatartásáról szól.

A 40. vers tovább magyarázza az előző álláspontot. Arra tanít, hogy lé-

tezik egyfajta pozitív semlegesség az evangélium üzenetével kapcsolatban. Lehet, hogy ez pusztán csak megengedi Jézus működését, de már ezzel is segíti térnyerését. Máté és Lukács a mondást másként hagyományozza át (Mt 12,30; Lk 11,23). Ők azt hangsúlyozzák, hogy Jézus az egyetlen, akiben üdvösség van, s akit ezért követni érdemes. A 41. vers viszont még az előzőnél is pozitívabb, bár továbbra is kívülről jövő hozzáállást mutat: ha valaki egy kevés jót is tesz azokkal, akik „Krisztuséi”, ünnepélyes ígéretet kap arra, hogy majd jutalmat nyer. Sem a jutalmazó, sem a jutalom nem meghatározott, de nyilván Istenre gondolhatunk, akire támaszkodva Jézus ünnepélyes ígéretet ad. A benne hívó közösség értékesnek tudhatja magát, mert Krisztus nevében jön össze, nevében hisz, és neve által Isten jóságának eszköze is a világban.

A 41. vers többes szám második személyű alakkal még Jézus hallgatóságát szólította meg, ezzel szemben a 42., bár bevezetése az előző verssel szinte teljesen megegyező nyelvtani fordulattal él, immár valaki másról beszél, mégpedig a „kicsikről, akik hisznek”. A külvilág nemcsak „pozitív semlegességgel”, nem is csak valódi jó szándékkal tekinthet a Jézusban hívókra, hanem ellenük is fordulhat. A botránkoztatás (szkandalidzó) eredetileg azt jelenti, hogy valakinek az útjába követ tesznek, amiben megbotlik. A botrány tehát botlást jelent, mégpedig elsősorban a hit útján, amelyre Jézus vezet. A mondás párhuzamos az előzővel: nemcsak a hasonló nyelvtani alak miatt, hanem azért is, mert mindkét vers a „jelentéktelen dolog – jelentős következmény” sémára épül. Innen a 36-37. versre visszatekintve pedig újra úgy látjuk, hogy a gyermek, akit Jézus az ölébe vett, megmutatja a hívó Isten előtti helyzetét is. Jézusnak gondja van a gyermekre, most pedig újra ez a jelentéktelennek látszó hívó az, akinek sorsára Isten különleges figyelmet fordít. A botránkoztató viszont malomkövet, szó szerint „számárkövet”, vagyis a számar által hajtott malom követ kapná a nyakába, nemcsak valami kisebbfajta, kézzel is megmozdítható súlyt, hanem biztos halált okozó büntetést jelent. Jézus nyilvánvalóan túlzó képet használ, bár hallgatói ismerhettek hasonló, ténylegesen megtörtént eseteket (Josephus Flavius Ant. XIV. 15,10 ír olyanokról, akiket a tóba fojtanak).

A 42. vers ugyan kifejezetten még nem állítja, de valószínű, hogy a „jobb lenne” összehasonlítás alapja itt is, mint a következő négy versben végig, a kárhozzatára jutás. A kárhozzatnál még az is jobb, ha ilyen drasztikus megoldásokat keres valaki, talán a bűn elkerülésére, talán bűnbánatának kifejezésére. Egyfelől Jézus ismét túlzó képeket használ, illetve nem konkrét viselkedési normákat, hanem azok értékalapját fogalmazza meg. Másfelől az itt használt képek olyan büntetéseket sorolnak fel, amelyek Jézus korában létező fenyítések voltak, bár főként rabszolgákra vagy háborús helyzetre alkalmazták őket (vö. Josephus Flavius Vita 34,35; Bell. II.21,10: Kleitosznak saját kezét kell levágnia, hogy a másikat megmentsen). A szem, a láb és a kezek tisztaságára utal Jób könyve is (31,1.5.7), ahol az ártatlan Jób ugyan igazságát vallja, de bűnössége elképzelhetetlen esetére minden büntetést kész magára vállalni. A botránkoztatás alapja ebben az esetben nem valamilyen külső személy; nem is arról van szó, hogy az ember rossz hatást tesz a környezetére. Azzal az esettel is szembe kell nézni, hogy az ember belső megosztottságot szenved, saját „tagjai” fordulnak ellene annak az útnak, amelyre vállalkozott (vö. Róm 7).

A 43., 45. és 47. versek szerkezete megfelel egymásnak. Ha egy testrészt botránkoztat, vagyis bűnbe visz, elzár az evangéliumtól, meg kell semmisíteni. Jobb nélküle az „életre” (43. és 45. vers) vagy az „Isten országába” (47. vers) bejutni, mint vele együtt a Gyehennára vettetni. Az élet és az Istenországa megfelel egymásnak, míg ellentétük a kárhozzat helye, a Gyehenna. Ószövetségi szövegek tanúskodnak arról, hogy a Gé-hinnomban, vagyis Hinnom völgyében tiltott vallási cselekmények, köztük emberáldozatok is történtek valaha (2Krón 28,3; 33,6; Jer 7,31; 32,35), s ezt a helyet Jézus korában már a pokol vagy a kárhozzat szinonimájának tekintették (vö. pl. 1 Hén 27,2; „Ez az átokkal sújtott völgy az örökre átkozottaké”). A kárhozzat helyét (bár kisebb szövegvariánsokkal) mindhárom részlet, mint „olthatatlan tüzet” jellemzi, a harmadik pedig – immár Izajás próféta utolsó versének (66,24) idézetével – a férgesekre is utal. A túlvilági bűnhődés elképzelését a világi élet megszűntének, a halálnak jellemző képei segítik.

Martos Levente

Boldog család (10.)

A szó és a szavak

Első eredmény. A gyermekeink megértették, hogy a szavak nem unalmasak és nem kell félniük tőlük. Ezzel szemben körültekintően kell azokkal bánni, mivel az észhez és főként a szívhez szólnak, ugyanakkor minden emberről egy képet alkotnak, egy hidat, mely segítségével elérhetjük felebarátunkat. Ahogy egyre cseperedtek, gyerekeink megtanulták (a nyelvtanon túl) értékelni a gondolatot, hogy a kommunikálni tudás azt jelenti, hogy helyet adhatunk érzelmeinknek, vágyainknak és gondolatainknak, befogadhatjuk a többieket és ők is bennünket, gondolatot, tervet, igazságot alkothatunk és oszthatunk meg, felülkerekedhetünk a szegénységen, mely azt sújtja, aki nem tudja kifejezni magát és féltő, hogy kinevetik és kirekesztik, mert nincs teljesen birtokában a nyelvi kódoknak.

Helyénvalónak tűnt, hogy a serdülőkor küszöbén emlékeztessék őket a Kisherceg egyik jelenetére, amikor a róka elmagyarázza fiatal barátjának, hogy megszelídíteni, azaz tartós baráti szálát kialakítani nagyon sok türelmet igényel. „Eleinte egy kicsit távol ülsz le tőlem a fűbe. Én a szemem sarkából foglak nézni, és te nem mondasz semmit. A szavak félreértéseket szülhetnek. De minden nappal közelebb ülhetsz majd hozzám...” Jó, ha a gyerekek tudják, hogy a szavaknak néha radikális a jelentésük; elválaszthatnak, megsebezhetnek, elárlulhatnak, lealázhatnak, a szeretet helyett a másikon való uralkodás vágyát fejezhetik ki. Pont, mikor a fiatalok a mások beszédének megértése és az örök vita között egyensúlyoznak, fontos, hogy a szavak újra szuggesztív erőt képviseljenek, hogy újra rendelkezzenek kreatív, érzelmi és emlékeztető képességükkel.

Ne vezessük félre a gyerekeket Istennel kapcsolatban!

A gyerekeknek joguk van a vallásos neveltetéshez a családban. A gyerekek csak azt tanulják meg amit megélnék. Fontos, hogy Istenről ne alakítsunk ki bennük torz képet.

A kisgyermek nagy beleéléssel rajzolt és tanára megkérdezte tőle: „Érdekes kép. Mit ábrázol?” „Istent.” „De senki sem tudja, hogy néz ki.” „Ha befejeztem a képet, mindenki meg fogja tudni.” A gyerekek tudják, hogy milyen az Úr. Mennyi időt fordítunk rá, hogy elfelejtessük velük? Az esetek többségében ez csak hetek kérdése. De a gyerekeknek joguk van a vallásos neveltetéshez és ennek a család a szellemi mintája (egyfajta kitörölhetetlen nyom). A családban a kisgyermek megízleli a mélységes lelki eszméket és viselkedési szokásokat, mint például a befogadás, a meghallgatás, a megbocsátás, a vigasz, az étkezés, az áldás, a hála, az adomány, az áldozat..., amelyek nélkülözhetetlenek a vallásos grammatika kialakításában.

Az a mondat, hogy „a gyermekem majd később maga eldönti, hogy melyik vallást választja...” teljes mértékben helytelen pszichológiai/evolúciós szempontból. A gyermekek elsősorban a szülők nyelvhasználatát és szokásait látják, valamint azt, ami a számukra fontos. Mindenekelőtt a normális, mindennapi életben és kommunikációban vesznek részt, és abba épülnek be. Amikor a mindennapi élet részét képezi, hogy esténként bibliai történeteket olvasunk a kisgyerekeknek vagy elmondunk egy rövid imát, a gyermek nagyon egyszerű módon, nagy gond és erőfeszítés nélkül olyan emberré válik, aki képes vallásos módon beszélni. Így aztán az a magatartás, hogy a „gyermeknek később kell döntenie magáról” - megfosztja őt attól a lehetőségtől, hogy vallásos nyelvhasználatot alakítson ki, hogy létrehozson egy olyan vallási alapot, melynek segítségével később valóban meg fogja érteni a vallás választásának jelentését.

A gyermek, akit meggátolnak abban, hogy egy érzékenység alakuljon ki benne Isten iránt, nem lesz képes választani és jobban, mint valaha, már megint mások fognak helyette dönteni.

A vallásosságra is igaz az az általános elv, hogy a kisgyerekek azt tanulják meg, amit megélnék. A vallási tanulási folyamat három stádiumból áll. Az első az, amikor a megfigyeléstől eljutunk az utánzásig. Teológiai és pszichológiai szempontból azt mondhatjuk, hogy az Úr képe a maga teljességében és összességében érthetetlen és megfoghatatlan marad az emberek számára. A kiskori istenkép megszületésében és fejlődésében a szülők befolyása döntő. A gyermek-szülő kapcsolat az Istennel való kapcsolatra vetítődik. A kisgyermek és a serdülő önbecsülése is a családban gyökerezik és az Úrral való kapcsolatra is kihat. Az a gyermek, aki soha nem látja imádkozni szüleit, nehezen fog a későbbiekben így tenni. A legfontosabb dolog a szülők számára, hogy tisztazzák saját istenképüket. Felelősek azért, hogy ne vezessék félre gyermekeiket Istennel kapcsolatban úgy, hogy szeretet- és életellenes képet mutatnak nekik és ily módon pszichikai értelemben is kárt okoznak bennük. A gyerekeknek az Úrral való kapcsolatra és nem az Istenről szóló ideológiára van szükségük.

A legtöbb esetben a gyerekek igen torz képet kapnak róla: Isten a bíró, aki büntet; gonosz halálisten; a könyvelés és a jog Istene; Isten, aki magas teljesítményt vár; Isten, aki drágán adja a szívességet; stb.

A pozitív istenképek különbözők. Isten minden embert saját képmására teremtett és teljes életet adott nekik. Az Úr, aki végigkíséri és védi az emberi életet, mint jó pásztor; Isten, aki úgy törődik az emberekkel, mint „anyai” apa; Isten, aki együtt szenved az emberrel, és megszabadítja életét a szenvedésen és a halálon keresztül. Az Úr az embereknek saját fia, Jézus Krisztus képében jelent meg. A hit mindig Jézussal való személyes találkozásból ered. A vallásosságot nem csupán minta alapján lehet szerezni, hanem tanítással és kísérettel is. A gyerekeknek joguk van tudni, érteni és ismerni Jézus életét, szavait, a közösség hagyományait, elmékedéseit, és Istennel a lelkükben kezdeni életüket.

A harmadik fontos út a vallásosság kialakítására a mások helyesléséből eredő megerősítésén és a társadalom jóváhagyásán keresztül halad. A szükséges magabiztosság, a vallásos viselkedés eredeti megismerése és megértése nemcsak a szülők segítségével történik, hanem a gyermeknek a közösséggel és azok tevékenységeivel való kapcsolatán keresztül is. Ebben a társadalmi kontextusban az Egyháznak kiemelkedő a szerepe, mint hitközösségek: e nélkül a sok ember nélkül, akik Istenhez Jézuson keresztül jutnak el, a keresztény hit nem tapasztalható és nem fejlődhet. A társadalmi megerősítés a templomban csoportosan történő imádkozásból és a szentmisén való részvételtől ered. Mindez vonzó és átélésre érdemes lehet a katekumenek számára. De a közösségek is félrevezethetik a gyerekeket. Sok vallási szertartás olyan, hogy a szülők és a gyerekek szinte semmit nem értenek belőle és kényelmetlenül érzik magukat. E mögött húzódik, hogy a gyerekeknek a felnőttek vallási szertartásaihoz kell hozzászokniuk. Még ma is sokan vallják, hogy a gyerekek zavarják Jézust, aki viszont továbbra is azt mondja: „Engedjétek hozzám a gyermekeket!”

(Folyt. köv.)

Bruno Ferrero - Marianna Pacucci

Vasárnapi jegyzet

Éjszakai híradások (1.)

Messze sem szólal éj közepén harang, mégis valami jelzi a változást, idő bensejében azt a mozdulatot, amely régi szerzeteseké volt, például az X. században. Sappho görög vers strófája formálódott az éjszakában gót szerzetesek ajkán imádsággá, krisztusi lélekszóvá, amely művészi szépséggel fejezte ki a vágyódást az égi karba, ahol órák nem váltanak napokat –, nappalokat, éjjelt. Kolostorban, templomban – fények és arányok karcsú udvarában sűrű kámzsás aszkéták az ébredés bódulata múltán álltak-térdeltek együtt, és erősebb fényű gyertyák, mécses lángjainál mondták-énekelték latin szavak váltakozó sormértékével: „Nocte surgentes vigilemus omnes – Éjjel keljünk föl és közösen virrasszunk...” Mennyivel többet mond az omnes: mindnyájan a fordító szavával: közösen. A zsolozsmában az imádság lényege tömörül, válik a test és a lélek egy akaratává, amikor a névtelen költő ekként figyelmezteti testvéreit: „...Az Úrnak édes himnuszokat daloljunk / teljes erőnkben.” A két utolsó szó (*viribus totis*) képszerű nyelvünkön a tökéletes lefoglaltságé, értelem és szív harmóniájáé, amely Szent Ágoston *Vallomásában* „Egy változatos, sokalakú és mérhetetlenül kiterjedt élet.” Ezt a hippói püspök az emlékezetre vonatkoztatja: „Nagy ereje van az emlékezetenek (...) riasztó titok, mélységes és végtelen sokrétegeúség; és ez a lélek, és ez vagyok én magam.” De nem a szerteágazó lefoglaltság az, amely Isten szabadságának adománya, az örök liturgiában az in memoriam – az emlékezetre hivatkozva? Mi más az imádság, ha nem gyermeki egyszerűséggel kifejezett emlékezés?

Gyermek tudja teljes erővel átadni magát a játéknak, mely kitölti személyisége vágyait. Vajon miért mondhatta a szépség titkának ismerője, hogy boldog költő az, aki megőrzi gyermekkorát? Imádság és költészet így tarthat össze igazán, és ne csodálkozzunk, ha a spiritualitás a művészet nyelvén adja át történetét a legszebben.

Misztérium és emlékezés az imádságban jelen van, s a bűn kivételével mi nem lehet imádság? A német *Novalisról* (1801-ben halt meg, mindössze huszonkilenc éves volt) a pietistának éppen nem mondható *Heine* úgy emlékezett, hogy „mindenütt csak csodákat látott, kedves csodákat; kihallgatta a növények beszélgetését, tudta minden fiatal róza titkát, azonosította magát végül az egész természettel, és mikor ősz lett és lehullottak a levelek, meghalt.” A novalisi azonosulás a természettel nem föltétlenül panteizmus, ahogyan egyesek a romantika természetlátásáról állítják. Himnuszaiában az éjhez ilyen sorok olvashatók: „... villámfényű / csillagnál is ragyogóbb / az a végtelenbe villanó szem, amelyet / bennünk az éjszaka ujjai nyitnak. / Messzebb látnak ezek, mint a leghalványabb is / a fények roppant seregletében. / Nem szorul fényre / az éjszaka-nyílt szem – / s a szerető szív mélyéig / repül sugára – / s megzendül mondhatatlan / gyönyörűségtől a magas égbolt.” Vallásos, filozófiai tan lenne, amely természet tudományok „függvénye”? Nem keresett ez a fiatalember kémiai vagy fizikai magyarázatot titkok törvényeire, hiszen azt mondta, hogyha a látványos technológiában (!) egy lépést előre akarunk tenni, először befelé tegyünk hármat. Ez Novalis „objektív” szemlélete, s ha komolyan gondoljuk, hogy a benső élet a látható-tápintható tárgyakban is egyre inkább keresi a teremtés pecsétjét, a XVIII. századvég német költőjében csak világosabbá vált az antik sejtés: a tárgyaknak is van könnyük. A „végtelenbe villanó szem” képes fényt látni az éjszakákban, jelet, „amelyet ösmersz”, mint ókeresztény himnuszok költője, Prudentius írja esti énekében.

Békességes köveim, jó hogy itt vagytok körülöttem hulló-lombos teraszon. A jó kávé már aluszik, nincs hát kísértésem, s az éjszaka kő-békességes. Délután hosszan néztem az égi sávokat, sok eső után végre az aranyba mártott szalagot a fejem fölött, míg jobbra sűrű kő felhők inaltak észak felé. Égtájak mozdulatát láttam, s eltöltött a remény: tisztulni fog a hegygerinc, párából a fényre lép, s a kései virágok tarkállata meghosszabbítja az őszi napokat. Egy-egy szajkó még kiszólt az erdő-hallgatásból. Azt kérdeztem, hogy amikor régen erre is jártak remeték s barlangba burkolóztak, többet tudtak-e az elmúlásról, több volt-e nekik a sűrűség, a bozótos, mint pusztán zsoldárokhöz „tűzött” szent díszlet?

† Tóth Sándor

hírek információk

Megjelent a Torony Art, a Toronyirány magazin kulturális különszáma, mely az egyházmegye területén minden templomban és egyházi intézményben ingyenesen elérhető. A lapban hosszabb írás olvasható Yoon Kuk Lee-ről, a Szent Gellért Fesztivál művészeti vezetőjéről, Kucsera Tamás Gergelyről, a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjével kitüntetett filozófusról, valamint Tokody Ilona operaénekesnőről, aki a tanyasi népiskolából az operavilág csúcsára küzdötte fel magát. A kiadvány továbbá beszámol a dél-alföldi képzőművészet tradicionális értékeiről, a régió irodalmi múltjáról, zenei- és színházi sokszínűségéről. Különleges olvasmányt jelent a Dél-Alföld kulturális intézményeiről, mint a művészetközvetítés fundamentumairól szóló cikk. A magazint a Bálint Sándorról, a hazai vallási kultúra első jelentős kutatójáról szóló publikáció zárja.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye 14. alkalommal rendezi meg a Szent Gellért Fesztivált, az egyházmegye első püspöke, a vértanú Szent Gellért ünnepéhez kapcsolódóan. A szeptember 29-ig tartó hangversenysorozaton neves külföldi és magyar művészek lépnek fel. A Székesegyházban rendezendő hangversenyek, valamint a Szegedi Dóm Látogatóközpontban hallható tudományos előadások és kamarakonzertek ingyenesen tekinthetők meg. A hátralévő napok programja:

Szeptember 27., hétfő 19.30 - Szegedi Dóm Látogatóközpont

Kamarakonzert

Horti Lilla -szoprán

Kerényi Mariann - zongora

Jakub Cernovsky - hegedű

Alexandr Starý - zongora

C. Debussy: Szonáta hegedűre és zongorára

R. Schumann: Asszonyszerelme, asszonysors

L. Janacek: Szonáta hegedűre és zongorára

R. Strauss: Válogatott dalok

Szeptember 28., kedd 19.30 - Szegedi Dóm Látogatóközpont

Molnár Levente - bariton

N.N. - zongora

Ráfi Balázs - zongora

F. Schubert:

Gesz-dúr Impromptu, D 899

Téli utazás (Winterreise), D 91

A fogantatástól a születésig - a szeretetalapú ellátás lehetőségei című nyitott előadással folytatódik a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynökség által hagyományosan szervezett rendezvénysorozat, a CsaládEgyetem. Az őszi szemeszter szeptember 28-án, kedden 18 órakor kezdődő szemináriumán Bálint Balázs szülész-nőgyógyász, országos szakfelügyelő főorvos arról tájékoztatja a résztvevőket, hogy milyen lehetőségei vannak hazánkban a keresztény alapokon nyugvó, életvédő orvosi ellátásnak. Az érdeklődők továbbá megismerkedhetnek a Budai Irgalmasrendi Kórház Keresztény Családi Centrumában zajló, termékenységet segítő ellátással, valamint a Szent Imre Kórház szülészeti osztályának munkájával.

A Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészség tanévkezdő Veni Sancte szentmiséje szeptember 28-án, 19 órakor lesz a Dómban, melyet Kiss-Rigó László püspök mutat be. Az alkalom egyben a Szent Imre Szakkollégium tanévnyitó ünnepsége is.

Civil Közösségi Szolgáltató Központok Országos Találkozóját rendezik szeptember 29. és október 1-je között Békéscsabán. A konferencia a határon túli civil kapcsolatok fejlesztéséről, a Civil Központok működéséről, továbbá a NEK pályázatok tapasztalatairól és az európai uniós pályázati lehetőségekről szól majd.

Október 1-jén, elsőpénteken a Székesegyházban az esti szentmisét követően a Jézus Szíve litániát imádkozzák a Belvárosi Plébánia közösségének tagjai.

Október 3-án, vasárnap és 4-én, hétfőn rendjük alapítójára, Szent Ferencre emlékezve ünnepi programmal készülnek a ferences szerzetesek az alsóvárosi ferences plébánián. Vasárnap 17 órától kezdődik a Tranzitus, 18 órakor pedig az előesti szentmise. Hétfőn, Assisi Szent Ferenc ünnepén 17 órától Rózsafüzért imádkozzák, majd az esti dicséretet éneklik. Az ünnepi szentmise 18 órakor kezdődik.

A „Perspektívák a zenei átiratok világában” című koncerttel kezdődik a Filharmónia Magyarország idei Orgonabérlet sorozata. Az október 4-én, hétfőn 19.30-kor a hallható hangversenyen Johann Sebastian Bach, Frédéric Chopin, Bernardo Pasquini és Liszt Ferenc művei csendülnek fel. Közreműködik Kovács Szilárd Ferenc (orgona) és Ivano Battiston (harmonika). Bérletek válthatók a Filharmónia Magyarország szegedi irodájában (Klauzál tér 7.; +36-62-425-260; szeged@filharmonia.hu), a Ticket Express jegyirodáiban, valamint online a www.jegymester.hu oldalon.

Zarándoklatot szervez a Belvárosi Plébánia október 8-án, pénteken Magyarok Nagyasszonya ünnepén Bátára, a Szent Vazilika. A programban a kegyhelyen tartott szentmise, egyéni imalehetőség, Rózsafüzér-út, és a bátaszéki Nagyboldogasszony templom megtekintése szerepel. A buszos kirándulás részvételi díja 3.000 Ft/fő. A részletes program és jelentkezési lap megtalálható a Dómban és a plébánia honlapján a fogadalmitemplom.hu oldalon.

A szegedi Bálint Sándor Szellemi Örökségéért Alapítvány legújabb kiadványát ismerhette meg a közönség a Szegedi Dóm Látogatóközpontban a közelmúltban. A tanulmánykötetet Miklós Péter történész, a könyv szerkesztője mutatta be. A Trianon és a magyar irodalom című tanulmánykötet a decemberben, online formában rendezett konferencia előadásait tartalmazza. A nyolc tanulmány a magyar irodalom horizontján vizsgálódva, de más-más szemszögből közelíti meg Trianon és a mai napig érezhető hatásainak témakörét.

Egy év kihagyás után rendezte meg országos gyermekvédelmi konferenciáját a Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató. A Szent Gellért Fórum Rendezvényközpontjába mintegy ötszáz szakember érkezett az alapellátás és a szakellátás területéről: egyházi, állami és civil szolgáltatók képviselői, a szakszolgálatok és kormányhivatalok munkatársai. A Szívvel-lélekkel elnevezésű rendezvényen a szakellátás aktualitásairól, illetve az elmúlt évek változásairól esett szó. Kiss-Rigó László püspök úgy fogalmazott az eseményen, hogy nem szerepet, hanem feladatot vállal az egyház ebben a szolgálatban is, hiszen a tevékenységeik közül a gyermek- és ifjúságvédelem a legszebb és leglélekelőbb feladat.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Csorny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, † Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.